

MATTHEÛS

20:1-16

God geeft ook degenen die als laatsten komen
gul wat zij nodig hebben.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/mattheus/20-1-16

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Lezing van de gelijkenis van de arbeiders	2 min	3
2	Arbeiders, werktijden en dagloon	4 min	5
3	De laatsten eerst en gelijk loon	8 min	7
4	Werkgevers, stakingen en tevredenheid	4 min	11
5	Joden en heidenen: eersten en laatsten	5 min	13
	Om verder te lezen		15

1

Lezing van de gelijkenis van de arbeiders

Ik wil beginnen met lezen bij Mattheüs 20, vers 1. Dit is een gelijkenis die de eerste 15 verzen beslaat, en vervolgens geeft Jezus in vers 16 een toepassing.

Jezus zei:

Want het Koninkrijk der hemelen is als een heer des huizes, die 's morgens vroeg eropuit ging om arbeiders voor zijn wijngaard in te huren. Nadat hij het met de arbeiders eens geworden was voor een penning per dag, stuurde hij hen zijn wijngaard in. En toen hij omstreeks het derde uur eropuit ging, zag hij anderen werkloos op de markt staan. Ook tegen hen zei hij: Gaat u ook naar de wijngaard, en ik zal u geven wat rechtvaardig is. En zij gingen. Toen hij nogmaals eropuit gegaan was, omstreeks het zesde en het negende uur, deed hij hetzelfde. En toen hij omstreeks het elfde uur eropuit ging, vond hij weer anderen werkloos staan en hij zei tegen hen: Waarom staat u hier heel de dag werkloos? Zij zeiden tegen hem: Omdat niemand ons ingehuurd heeft. Hij zei tegen hen: Gaat u ook naar de wijngaard en u zult ontvangen wat rechtvaardig is. Toen het avond geworden was, zei de heer van de wijngaard tegen zijn rentmeester: Roep de arbeiders en geef hun het loon, te beginnen bij de laatsten, tot de eersten. En toen zij kwamen die omstreeks het elfde uur ingehuurd waren, ontvingen zij ieder een penning. En toen de eersten kwamen, dachten zij dat zij meer ontvangen zouden; maar ook zij ontvingen ieder een penning. Toen zij die ontvangen hadden, morden zij tegen de heer des huizes en zeiden: Deze laatsten hebben maar één uur gewerkt, en u hebt ze gelijkgesteld met ons, die de last van de dag en de hitte verdragen hebben. Maar hij antwoordde en zei tegen een van hen: Vriend, ik doe u geen onrecht; bent u het niet met mij eens geworden over een penning? Neem wat van u is, en vertrek. Ik wil aan hem die het laatst kwam, hetzelfde geven als aan u. Of is het mij niet

geoorloofd met het mijne te doen wat ik wil? Of bent u afgunstig omdat ik goed ben? Zo zullen de laatsten de eersten zijn, en de eersten de laatsten; want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren.

MATTHEÛS 20:1-16

2

Arbeiders, werktijden en dagloon

In deze gelijkenis is er een man die een wijngaard heeft, en hij heeft arbeiders nodig. Hij gaat naar de markt om mensen te vinden die nog niet zijn ingehuurd. Ik neem aan dat dit in Bijbelse tijden vaak zo werd gedaan. Ik denk dat het in sommige gevallen eigenlijk nog steeds zo gaat. Ik heb gehoord van aannemers die naar de houthandel gaan en daar soms mannen aantreffen die rondhangen en werk zoeken. Ik weet niet of dit heel gebruikelijk is, maar ik heb mannen gekend die werk vonden door vroeg in de ochtend naar zulke plaatsen te gaan, iemand te vinden die een arbeider nodig had, en vervolgens met die persoon mee te gaan en voor hem te werken.

Hoe dan ook, deze mannen waren kennelijk niet zo bevoorrecht dat ze zelf grond bezaten. Ze hadden iemand nodig die hen in dienst nam, want anders konden ze geen loon verdienen. Dan konden ze hun gezin niet voeden. Dit is in wezen een gelijkenis over mededogen, en toch gaat hij over meer dan dat, want hij heeft een diepere betekenis die te maken heeft met de bedoelingen van God in het algemeen.

Wat hier gebeurt, is dat de man naar de markt gaat. In de ochtend, aan het begin van de werkdag, staat daar een aantal mensen rond die werk nodig hebben. Dus neemt hij hen in dienst en belooft hij hun een denarius voor een dag werken. Een denarius is eenvoudigweg het gewone loon dat een arbeider in die tijd verdiende. Ik denk dat de King James Version het een penny noemt. Dat zou voor ons misleidend zijn, omdat een penny een munt van zeer geringe waarde is. Maar in het Grieks wordt een denarius bedoeld, en dat was het normale en billijke loon voor een arbeider.

Deze mensen waren blij dat ze in dienst werden genomen. Ze gingen in de wijngaard werken en zagen ernaar uit dat ze aan het einde van de dag hun loon zouden krijgen. Blijkbaar had hij meer arbeiders nodig. Daarom ging hij op het derde, het zesde en het negende uur naar buiten.

Wanneer we over het derde, het zesde en het negende uur lezen, moeten we bedenken dat het Joodse volk de dag beschouwde als beginnend om zes uur 's morgens en eindigend om zes uur 's avonds. Voor een Jood was het derde uur drie uur na zes uur 's morgens. Hij ging dus om negen uur 's morgens naar buiten. Dat is het derde uur. Het zesde uur was vervolgens twaalf uur 's middags, en het negende uur was drie uur 's middags.

Dat is al behoorlijk laat op de werkdag. Maar nog later, twee uur daarna, om vijf uur, op het elfde uur, ging hij naar buiten. Hij trof nog meer mensen aan die niet aan het werk waren en stuurde hen eropuit om te werken. In al deze gevallen, toen hij de mensen in dienst nam die later op de dag werden aangenomen, vertelde hij hun niet hoeveel ze betaald zouden krijgen. Hij zei alleen dat hij hun een billijk loon zou geven. Dus gingen ze allemaal aan het werk.

Aan het einde van de dag was het in Israël gebruikelijk je arbeiders te betalen en naar huis te sturen. In onze samenleving is het gebruikelijker dat we een week werken, of misschien zelfs twee weken, en soms zelfs een maand, voordat we ons loon krijgen. Maar in Bijbelse tijden hadden de mensen niet de luxe en de opgebouwde rijkdom die wij hebben. Daarom konden ze niet twee weken zonder loon leven. In de meeste gevallen leefden ze van dag tot dag. Dus wanneer je iemand uit de armere bevolkingsgroep inhuurde en hij een dag werkte, was het gebruikelijk dat hij diezelfde dag werd betaald, zodat hij of zijn gezin die dag kon eten. Aan het einde van de dag roept de eigenaar van de wijngaard dus zijn rentmeester en zegt:

Roep de arbeiders en dan betalen we ze.

Dan zegt hij:

Begin bij de laatsten en eindig bij de eersten.

3

De laatsten eerst en gelijk loon

Het is aanvankelijk niet duidelijk waarom hij begint met degenen te betalen die het kortst hebben gewerkt. Dat betekent dat de man die de hele dag in de hitte van de zon heeft gewerkt, langer dan de anderen in de rij moet staan om zijn loon te krijgen. Dat lijkt een vreemd beleid.

Aan het einde van de gelijkenis kunnen we zien dat het om twee redenen noodzakelijk is voor de gelijkenis dat de man dit deed. Eén reden is dat Jezus aan het einde van de gelijkenis zegt:

Zo zullen de laatsten de eersten zijn en de eersten de laatsten.

Wat die uitspraak ook betekent, het is iets wat Jezus met deze gelijkenis duidelijk probeert te maken. Diezelfde uitspraak stond helemaal aan het einde van hoofdstuk 19. Het laatste vers van hoofdstuk 19 zei:

Maar veel mensen die nu de eersten zijn, zullen de laatsten zijn, en de laatsten de eersten.

Jezus zegt het hier dus twee keer, vrij kort na elkaar. Om dit punt duidelijk te maken, dat de eersten de laatsten zullen zijn en de laatsten de eersten, waarvan we de betekenis over een ogenblik zullen bekijken, laat Jezus de man eerst degenen betalen die als laatsten het veld op gingen.

Ik weet niet of er enige reden is om aan te nemen dat het altijd op deze manier werd gedaan. Deze meester leek enkele eigenaardigheden te hebben. Er was beslist niets mis met hem en hij mocht doen wat hij wilde, zoals de gelijkenis duidelijk maakt. Maar blijkbaar had hij zo zijn eigen manieren en daarom besloot hij de laatste man als eerste te betalen.

De andere reden waarom dit noodzakelijk is voor de gelijkenis, is dat degenen die de hele dag hebben gewerkt daardoor kunnen zien hoeveel loon er wordt gegeven aan degenen die korter hebben gewerkt. Dat is belangrijk om de strekking van de gelijkenis duidelijk te maken, want de mannen die korter hadden gewerkt, ontvingen een

denarius. Aan de mannen die slechts een deel van de dag hadden gewerkt, was niet verteld hoeveel ze zouden verdienen. Nu, op het moment van uitbetaling, ontvangen ze een volledig dagloon, hoewel ze geen volledige dag hebben gewerkt.

Natuurlijk dachten degenen die de hele dag hadden gewerkt: „Deze landeigenaar is behoorlijk gul. Hij geeft deze mensen een dagloon voor slechts een paar uur werk. Wij zullen dus natuurlijk meer ontvangen, want wij hebben de hele dag gewerkt.” Maar wanneer zij vooraan komen en hun loon ontvangen, krijgen ze slechts één denarius, evenveel als de anderen. Dat zit hun dwars. Ze morren erover. Ze zeggen:

en zeiden: Deze laatsten hebben maar één uur gewerkt, en u hebt ze gelijkgesteld met ons, die de last van de dag en de hitte verdragen hebben.

MATTHEÛS 20:12

Om je de waarheid te zeggen, heb ik het gevoel dat velen van ons, wanneer we de gelijkenis lezen, enigszins met deze klacht meevoelen. Misschien zijn sommige van mijn lezers werkgevers en zouden zij daarom meer begrip hebben voor de rechten van de landeigenaar. Eigenlijk is dat de houding die we geacht worden te hebben. Jezus wil dat wij in deze situatie de kant van de landeigenaar kiezen. Maar ik besef dat er iets in het verhaal zit waardoor we geneigd zouden zijn dezelfde klacht te uiten als zij. Hoewel de mannen kregen wat hun beloofd was, leek het niet eerlijk dat iemand anders hetzelfde kreeg zonder evenveel werk te hebben verricht. Er zit veel in de menselijke natuur waardoor velen van ons hierover van streek zouden raken en zouden zeggen: „Waarom moest ik zoveel doen om dit bedrag te krijgen, terwijl deze anderen zo weinig hoefden te doen om dezelfde beloning te krijgen?” Dat is de klacht die zij uiten.

Het is geen geldige klacht. Dat is heel belangrijk voor ons om op te merken, en dat is het punt van de gelijkenis. De man wees de morrende arbeiders terecht door tegen hen te zeggen:

Maar hij antwoordde en zei tegen een van hen: Vriend, ik doe u geen onrecht; bent u het niet met mij eens geworden over een penning? Neem wat van u is, en vertrek. Ik wil aan hem die het laatst kwam, hetzelfde geven als aan u. Of is het mij niet geoorloofd met het mijne te doen wat ik wil? Of bent u afgunstig omdat ik goed ben?

MATTHEÛS 20:13-15

Met andere woorden: „Ik heb je niet minder gegeven dan je verwachtte, dan je verdiende of dan je beloofd was. Ik heb juist gehandeld. Ik ben eerlijk tegen je geweest. Ik ben rechtvaardig geweest en ik ben open en oprecht tegen je geweest.”

Hij zegt:

Pak wat van jou is en ga maar. Ik wil deze laatste man net zoveel geven als jou. Mag ik soms niet met mijn eigen spullen doen wat ik wil? Of ben je jaloers omdat ik goedgeefs ben?

De man maakt een heel goed punt. Is het mij niet toegestaan met mijn eigen bezittingen te doen wat ik wil?

Voordat we enkele andere punten van de gelijkenis bekijken, wil ik erop wijzen dat Jezus hier aan de kant van de landeigenaar staat. In de gelijkenis vertegenwoordigt de landeigenaar in feite God Zelf. Omdat dat zo is, stelt Jezus God voor als een landeigenaar en verklaart Hij dat landeigenaren werkelijk het recht hebben om met hun eigen bezittingen te doen wat ze willen. Ik houd me liever niet vaak met politiek bezig, en dat doe ik nu ook niet, maar voordat we dit achter ons laten, moet worden opgemerkt dat Jezus in particulier eigendom geloofde. Blijkbaar geloofde Hij in vrij ondernemerschap. Hij geloofde in wat wij kapitalisme zouden noemen.

Nogmaals, ik ben niet iemand die veel over politiek of economie praat, maar we hebben het hier over Jezus. We hebben het over wat Jezus onderwees. Veel mensen hebben het verkeerde idee dat Jezus zoiets als communisme of socialisme onderwees. Hij leerde immers beslist dat we bij al ons geven en bij het beheren van het geld dat God ons in handen geeft, rekening moeten houden met de armen. Wanneer God ons meer geeft dan we nodig hebben, is dat zodat we degenen kunnen helpen die minder hebben dan ze nodig hebben. In die zin hebben we tegenover God de verplichting om met Zijn geld, dat Hij ons geeft en in onze handen legt, te doen wat Hij ermee gedaan wil hebben.

Er is zelfs een beginsel dat Gods hart ten aanzien van het lichaam van Christus tot uitdrukking brengt. Dit wordt verwoord in 2 Korinthe, waar Paulus zei:

zoals geschreven staat: Wie veel had verzameld, had niet over; en wie weinig had verzameld, had niet te weinig.

2 KORINTHE 8:15

Dat is eigenlijk een citaat uit Exodus, waar God in de woestijn voldoende manna verschaftte zodat iedereen een gelijke hoeveelheid kon hebben. Sommige mensen konden er meer van verzamelen en anderen konden niet zoveel verzamelen, maar het werd gelijk verdeeld, zodat degenen die veel verzamelden niets overhielden en degenen die weinig verzamelden niets tekortkwamen.

Paulus haalt dat in 2 Korinthe aan als een goed beginsel voor de christelijke gemeente: degenen onder ons die misschien meer hebben dan wat ze nodig hebben om te overleven, moeten delen met degenen die minder hebben dan wat ze nodig hebben om te overleven. Dit moet echter vrijwillig gebeuren.

In deze gelijkenis was de landeigenaar een kapitalist. Hij bezat land en deed een beroep op zijn recht om met zijn eigendom te doen wat hij wilde. Klopt dat niet? Dat is precies waar hij aanspraak op maakte, en Jezus stond in deze zaak aan zijn kant. De man zei:

Mag ik soms niet met mijn eigen spullen doen wat ik wil?

Ja, dat is het. De man kan een denarius geven aan degenen die de hele dag hebben gewerkt, en als hij dat wilde, had hij degenen die één uur hadden gewerkt tien denarii kunnen geven. Want als hij vrijgevig wil zijn, is hij een vrijgevig man. Dat is nu juist het punt.

Hoewel deze gelijkenis op haar eigen indirecte manier vrij ondernemerschap en particulier eigendom bevestigt, doet ze dat ook in de context van vrijgevigheid. De man bezit heel veel, maar hij is vrijgevig. Er wordt niet gezegd wat deze man ertoe bewoog om zoveel te geven aan degenen die maar kort hadden gewerkt, zonder eenzelfde vrijgevigheid te tonen aan degenen die de hele dag hadden gewerkt. Dat maakt natuurlijk deel uit van de functie van de gelijkenis: een bepaalde geestelijke waarheid duidelijk maken die we zo meteen zullen bespreken.

4

Werkgevers, stakingen en tevredenheid

Waar ik echter op wil wijzen, is dat de werknemer niet meer recht heeft op de bezittingen van zijn meester dan de rechtvaardigheid vereist of hem is beloofd. Er zijn tegenwoordig veel mensen die lid worden van een vakbond en na verloop van tijd tot de conclusie komen dat de werkgever voor wie ze werken, de bedrijfsleiding, hen niet echt goed behandelt. Het is niet zo dat de bedrijfsleiding hun minder geeft dan hun is beloofd. Maar misschien vinden ze vanwege de stijgende kosten van levensonderhoud, moeilijkheden en andere omstandigheden dat ze grotere loonsverhogingen of gunstiger arbeidsvoorwaarden zouden moeten krijgen, omdat sommige andere werkgevers die wel bieden. Daarom gaan mensen vaak in staking en proberen ze hun werkgevers te straffen omdat die niet meer voor hen doen dan wat hun was beloofd.

Als het erop aankomt, zou een christen alleen maar begrip voor een staking moeten hebben wanneer een werkgever bepaalde dingen heeft beloofd en die belofte niet is nagekomen. Met andere woorden, iemand werd onder valse voorwendselen aangenomen, en toen die persoon eenmaal in dienst was, gaf de werkgever niet wat hij had toegezegd. Dat zou natuurlijk een geval van onrecht zijn. Dat zou een geval van oneerlijkheid van de kant van de werkgever zijn.

Maar wanneer de werkgever het ene heeft beloofd en iemand de baan heeft aangenomen op grond van de voorwaarden van die belofte, dan is het niet rechtvaardig als die werknemer later ontevreden wordt omdat werknemers elders beter door hun werkgever worden behandeld, en vervolgens probeert zijn werkgever te straffen of zich over hem beklaagt, terwijl die werkgever niets anders doet dan wat hij heeft beloofd.

Ik besef dat mensen die niet behouden zijn, weinig anders hebben om hen te motiveren dan hun eigen welzijn. Maar christenen horen gemotiveerd te worden door een besef van rechtvaardigheid. Omdat dit zo is, kan ik me nauwelijks voorstellen dat een christen deelneemt aan een staking tegen zijn werkgever. Per slot van rekening druist dat in tegen alles wat de Bijbel zegt over tevredenheid. Johannes de Doper zelf zei tegen de soldaten:

Ook de soldaten vroegen aan hem: En wij, wat moeten wij doen? Hij zei tegen hen: Val niemand lastig, pers niemand af en wees tevreden met uw soldij.

LUKAS 3:14

en de Schrift gebiedt alle christenen in Hebreeën hoofdstuk 13:

Laat uw handelwijze zonder geldzucht zijn. Wees tevreden met wat u hebt, want Hij heeft Zelf gezegd: Ik zal u beslist niet loslaten en Ik zal u beslist niet verlaten.

HEBREEËN 13:5

Als je de Schrift volgt en tevreden bent, en als je een arbeidsbetrekking hebt waarin je werkgever geeft wat hij heeft beloofd, ook al is dat niet wat je nu verlangt, dan heb je geen recht om te klagen, te morren of te proberen het bedrijf van die werkgever schade toe te brengen. Een werkgever manipuleren getuigt van een volkomen verkeerde gezindheid bij een werknemer. Dat is natuurlijk wat vakbonden kunnen doen, en dat is een van de redenen waarom ik heel weinig sympathie voor ze heb.

Ik wil heel duidelijk maken dat ik niet denk dat deze gelijkenis die Jezus vertelde, bedoeld is om christenen te leren dat ze niet tegen hun werkgevers mogen staken. Aan deze gelijkenis ligt een heel andere betekenis ten grondslag, en die zullen we vaststellen. Maar Jezus nam als vanzelfsprekend aan dat Zijn luisteraars zouden begrijpen dat een eigenaar rechtmatig met zijn eigen bezittingen mag doen wat hij wil. Dat staat vast. De klagers in deze gelijkenis worden nederig terechtgewezen, omdat iedereen in Jezus' gehoor zou hebben erkend: 'O ja, dat is waar. De bezittingen zijn inderdaad van deze man. Hij hoeft niet meer te geven dan wat hij heeft beloofd.'

Ik wil daarop wijzen omdat christenen in onze tijd vaak zelfs niet als vanzelfsprekend aannemen wat Jezus van Zijn luisteraars verwachtte dat zij als vanzelfsprekend zouden aannemen, nog voordat Hij meer licht gaf, zaken verduidelijkte en er een nieuwe toepassing aan gaf.

5

Joden en heidenen: eersten en laatsten

De toepassing die Hij hier maakt, is volgens mij deze. Helemaal aan het einde zegt Hij:

Zo zullen de laatsten de eersten zijn, en de eersten de laatsten; want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren.

MATTHEÛS 20:16

Wat betekent dat? Volgens mij betekent het dat, in Gods omgang met de mensheid, de eerste mensen die de gelegenheid hadden om God te kennen het Joodse volk waren, en dat de laatsten die zo'n gelegenheid kregen de heidenen waren. Het Joodse volk wist al eeuwenlang van God voordat de heidenen werkelijk veel gelegenheid kregen om over God te horen. Maar toen Jezus kwam, merkte Hij dat veel Joden Hem verwierpen. De meeste Joden verwierpen Hem. Tot op de dag van vandaag heeft de meerderheid van de Joden Christus verworpen.

Maar wie zijn doorgaans veel ontvankelijker en bereidwilliger geweest om het evangelie aan te nemen? Gewoonlijk de heidenen. Wat Hij hier als toepassing van het beginsel van de gelijkenis zegt, is dat de Joden, die aanvankelijk de eersten waren wat

voorrecht betreft, de laatsten zullen zijn wat betreft het daadwerkelijk tot inkeer komen en omarmen van het evangelie. De heidenen daarentegen, die de laatsten waren wat betreft het voorrecht de waarheid te kennen, zullen de eersten zijn die de waarheid omarmen. Dat is de strekking van de gelijkenis.

In deze gelijkenis vertegenwoordigen degenen die de hele dag hebben gewerkt het Joodse volk. Gedurende hun lange geschiedenis hebben ze als het ware geleden in de hitte van de dag. Ze hebben vervolging en ontberingen doorstaan, omdat er een beroep op hen werd gedaan om in zeer moeilijke tijden en onder vervolging de kennis van God levend te houden. De heidenen daarentegen, die tot Christus zijn gekomen, zijn er pas veel later bij gekomen. De heidenen hebben bij lange na niet zo'n geschiedenis van dienst aan God als de Joden. Ik bedoel daarmee het aantal jaren waarin de Joden het volk van God waren en in Zijn dienst werkten, terwijl de heidenen er pas laat bij komen. Maar wat Jezus volgens mij zegt, is dat degenen die er laat bij komen hetzelfde voorrecht zullen hebben als degenen die er vroeg bij komen.

Een andere mogelijkheid is dat Jezus hier niet specifiek over de heidenen spreekt, maar over mensen zoals de tollenaars en zondaars, die leefden zoals de heidenen. Er waren Joodse mensen die de Joodse godsdienst hadden verworpen en in zonde leefden. Daarom waren zij in zekere zin de laatsten die zich tot het jodendom keerden, maar ze behoorden tot de eersten die zich tot Jezus keerden. De eersten daarentegen, degenen die de Joodse eisen gretig hadden omarmd, de Farizeeën en zulke mensen, behoorden tot de laatsten die Jezus omarmden.

Het is niet helemaal duidelijk welke van deze twee scenario's Jezus in gedachten heeft, omdat ze allebei waar zijn. De laatste mensen van wie je zou verwachten dat ze behouden zouden worden, waren de eersten die behouden werden. Degenen die God het langst hebben gediend, horen niet te klagen zoals de broer van de verloren zoon. Hij klaagde omdat zijn vader zo vrijgevig was tegenover de teruggekeerde verloren zoon. Maar de vader wees hem terecht, net zoals deze mensen door de meester werden terechtgewezen.

De gedachte hier is dat God vrijgevig is tegenover iedereen. Als Hij niet vrijgeviger wil zijn tegenover degenen die langer hebben gewerkt, is dat rechtvaardig, omdat Hij hun geeft wat hun toekomt. Als Hij dat wil, kan Hij grotere vrijgevigheid tonen tegenover

degenen die niet zoveel tijd hebben gehad. Vergeet niet dat Hij tegen degenen zei die Hij als laatsten inhuurde:

Waarom staan jullie hier maar rond zonder werk?

Ze zeiden:

Niemand heeft ons ingehuurd.

Het was niet hun schuld. Ze zouden hebben gewerkt. Ze hadden evenveel nodig als de anderen, en daarom ontvingen ze evenveel als de anderen.

In Gods omgang met de mensheid geeft Hij ons niet in de eerste plaats wat we verdiend hebben. Hij geeft ons iets beters dan wat we verdiend hebben. Hij geeft ons wat we nodig hebben. Zij die pas laat in hun leven tot God zijn gekomen, of wat dat betreft pas laat in de geschiedenis, hebben God en behoud evenzeer nodig als zij die eerder kwamen. Daarom had het Joodse volk niet moeten klagen toen God zo'n vrijgevigheid betoonde aan hen die nog niet zo lang meededen als zij.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Mattheüs 20:1-16
- Mattheüs 20:12
- Mattheüs 20:13-15
- 2 Korinthe 8:15
- Lukas 3:14
- Hebreëën 13:5
- Mattheüs 20:16

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.